

[Ragnhild Andersen.]

delse og krig. Når den højttærede udenrigsminister og de ærede medlemmer hr. Bomholt, hr. Edvard Sørensen og hr. Ole Bjørn Kraft derfor bedyrer, at den verdensomspændende krigsblok, Atlantunionen, er krigsforebyggende og fredelig, vil jeg påstå det modsatte, og jeg vil tilføje, at det er bedrageri mod folket, i strid med alle hidtidige historiske erfaringer at hævde, at militærblokke værner freden. Når de samme ærede medlemmer siger, at oprustning af vort land, at kæmpebeløb til militære byrder ikke vil betyde sociale og kulturelle forringelser, anklager jeg de ærede medlemmer for at tale mod bedre vidende og for at føre befolkningen bag lyset. Aldrig har oprustning og svulmende militærbudgetter ført til bedre kår for det arbejdende folk.

Det ærede medlem hr. Bomholt bad om, at vi ikke citerede de store demokrater. Jeg skal derfor nøjes med et lille citat af det ærede medlem hr. Bomholt. Det ærede medlem udtalte i dag, at vi kommunister via masseelendighed vil fremme kommunismen. Men det er jo ikke os kommunister, men det ærede medlem, hans parti og hans forbundsfæller, der i dag går ind for oprustning på bekostning af en genopbygning af hjemmene. Det er ikke os kommunister, men det ærede medlem, hans venner og hans forbundsfæller, der går ind for kanoner i stedet for smør og brød. Det er ikke os kommunister, men det ærede medlem og hans forbundsfæller, der i dag foretrak bunkers og flyvepladser i stedet for boliger. Det er ikke os kommunister, men det ærede medlem og hans forbundsfæller, der har sendt ordreseddel til Washington på 1 250 mill. kr. til tanks og andre mordvåben. Det er ikke os kommunister, men det ærede medlem og hans forbundsfæller, der fremmer elendigheden ved at gå ind for en kæmpeoprustning af vort land.

Krig er frygtelig, og det store flertal i Danmark er mod krigen og for freden, hader krigen og frygter krigens følger. For kun fire år siden sad jeg i den sidste, den frygteligste af alle krige, sammen med tusinder af fanger i en af krigens lejre, koncentrationslejren i Stutthof. I selve lejren rasede krigen for at få tilintetgjort alt levende med undtagelse af krigens herrer. Om os, over os, under os hærgede den frygtelige krig, lejren var undermineret. Bombardementerne lød dag og nat omkring lejren. Flammeskæret fra bombardementerne af Danzig og Gdynia kunne følges af lejrens fanger. Bombardementerne nåede

også selve lejren og krævede sine ofre her. Krigens herrer, anstifterne, løb i beskyttelsesrum; krigens ofre kunne ingen steder løbe. Ude på landevejene omkring lejrene bevægede sig dag og nat endeløse kolonner af mennesker, tusinder og atter tusinder af krigens flygtninge, mænd, kvinder og børn. Mange gange om dagen kom vognlæs ind i lejren med døde, krigens flygtninge, der kørt til krematoriet, som brændte på højeste kapacitet døgnet rundt. Masser af uskyldige børn omkom i krigens helvede på landevejene foruden de mange tusinder, der led døden i lejrene.

Vi overlevende fra koncentrationslejren Stutthof gav for fire år siden hverandre det løfte, at om vi kom levende tilbage, ville vi sætte alt ind, hvad et menneske kan sætte ind, for at hindre nye lignende forbrydelser, for at hindre en ny vanvittig krig. Derfor siger jeg nej til Atlantpagten. Den yder nemlig kun sikkerhed for een ting: at Danmark, om en stormagtskrig skulle komme, vil være krigsskueplads fra krigens første dag.

Der siges til os i dag, at dette er ikke krig, men fred, thi vi er sammen med lutter fredselskende mennesker, lutter fredselskende nationer. Sukker foroven og sukker forneden, men kendsgerningerne taler deres eget rammende sprog. Er Portugal, som er medlem af Atlantunionen, ikke en fascistisk stat? Hvad har fredselskende mennesker at hente hos fascistiske? Venter man, at fascistiske vil forsvare vort demokrati, vor frihed, vore børn, vore hjemms sikkerhed? Er det ikke bedrageri at fortælle befolkningen, at vi er i selskab med de mest fredselskende mennesker, når udenrigsminister Dean Acheson ikke vil benægte, at Spanien og fascistdiktatoren Franco står med det ene ben i Atlantunionen og utvivlsomt i løbet af ganske kort tid vil blive indlemmet i det store såkaldte broderskab af Vestens demokrater? Hvor tør man efter den sidste krigs erfaringer prøve at indbilde folkene, at fascistiske vil beskytte dem.

Jeg ser i den senere tid med stor ængstelse på den rolle, som folkenes bødler fra den sidste krig spiller i den vestlige verden af i dag. Det ærede medlem hr. Bomholt nævnte Berlinkrisen. Det ærede medlem gik udenom, at i den besatte vestzone af Tyskland blomstrer de gamle fascistiske op igen i skønneste samarbejde med USA og vestmagterne. Hvordan er der i Vesttyskland gjort op med krigsherrerne, med bødlerne, med de ansvarlige fra sidste krig? Er de sat ud af spillet? Nej, ingenlunde. Jeg ser, at en flyvemaskinefabrikant, som tjente